

Nicole Boyle Rødtnes

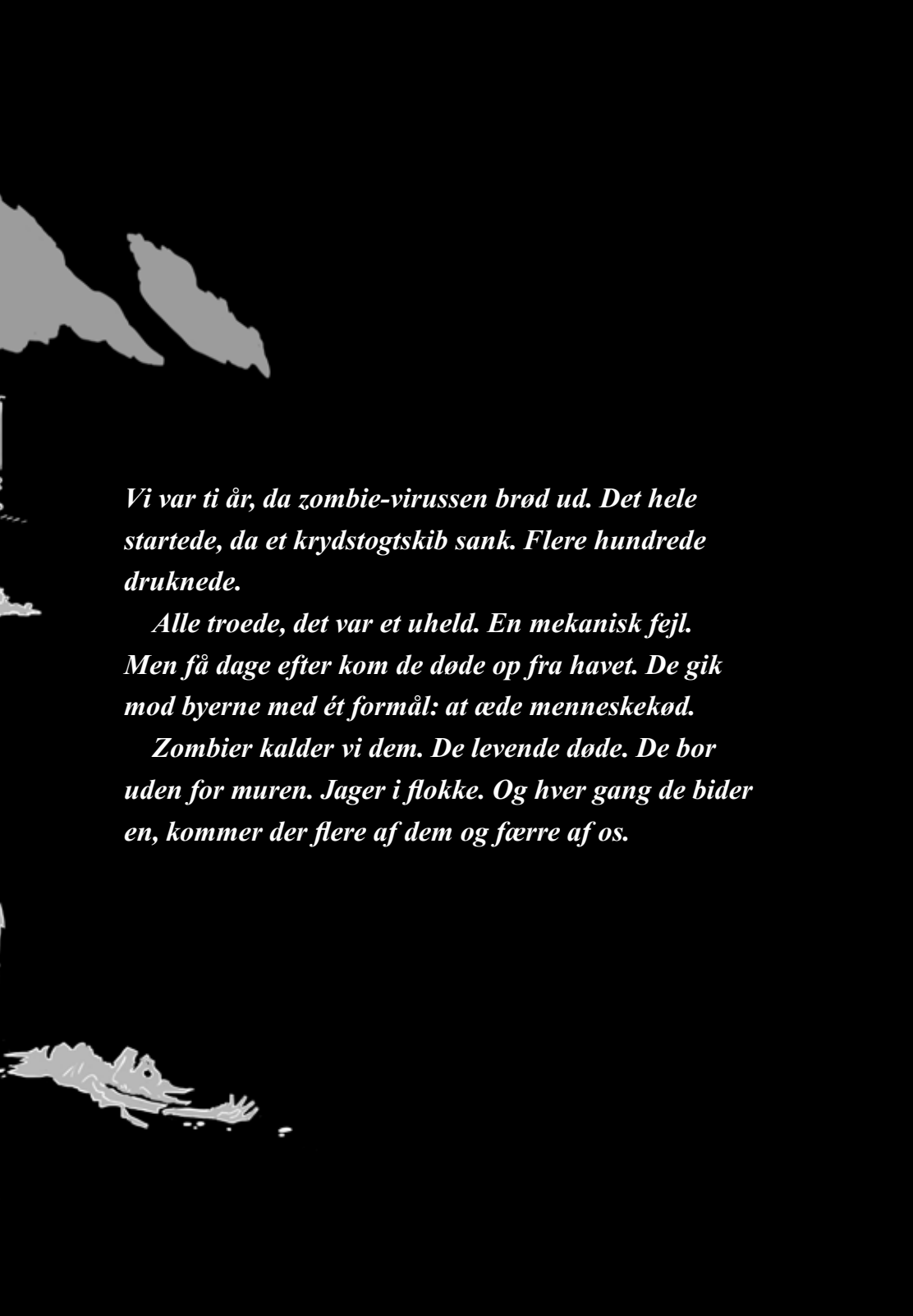
ZOMBIE JÆGER

BOG 1 • SORT BLOD

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Vi var ti år, da zombie-virussen brød ud. Det hele startede, da et krydstogtskib sank. Flere hundrede druknede.

Alle troede, det var et uheld. En mekanisk fejl. Men få dage efter kom de døde op fra havet. De gik mod byerne med ét formål: at æde menneskekød.

Zombier kalder vi dem. De levende døde. De bor uden for muren. Jager i flokke. Og hver gang de bider en, kommer der flere af dem og færre af os.

Kapitel 1: Missionen

(ALO FORTÆLLER)

Jeg står oppe på muren og gør mig klar til dagens mission. I bæltet har jeg pistolen. Det er en gammel flintelås-model. Ikke så smart som de moderne, men med den kan vi genbruge kuglerne. Og det betyder alt. Patronerne er for længst sluppet op.

Under mig er det tivoli, der er vores camp. Vores hjem.

”Er du klar, Alo?” Mark kommer hen til mig. Han er leder af jægerne. Og sammen med Jenko og Laila sidder han i det råd, der styrer campen.

Jeg nikker og lyner jakken helt op til hagen. Siden zombierne tog vores forældre, har jeg gjort alt for at blive jæger.

Vi bevæger os ned fra den platform, vi har bygget hele vejen langs tivoliets mur. Fra den kan vi holde øje. Se helt ind til den by, der engang var landets hovedstad.

Trinene knager. Inde for muren er de gamle

blomsterbede lavet om til små køkkenhaver. Her venter de andre.

”Så skal der dræbes zombier!” siger Tarik med et smil.

”Helt sikkert!” siger jeg, selvom vi begge godt ved, at det ikke er det, vi skal i dag.

Esra sukker og himler med øjnene.

Tarik og jeg er de eneste 13-årige blandt jægerne.

Normalt skal man være 14, men vi fik overtalt Mark, fordi vi er gode løbere. Uden for muren betyder hurtighed alt.

”Hør efter, alle sammen,” siger Mark. ”Vi mangler medicin og bedøvelse. Vi håber, vi kan finde noget på det gamle hospital inde ved byen, så der skal vi hen i dag. Det ligger godt to timers gang mod øst.”

To timer? Tarik og jeg udveksler blikke. Vi har aldrig før været ude så længe. Jeg ser rundt på de andre. Vi er seks i gruppen: Mark, Tarik, Esra, Goram-brødrene og mig.

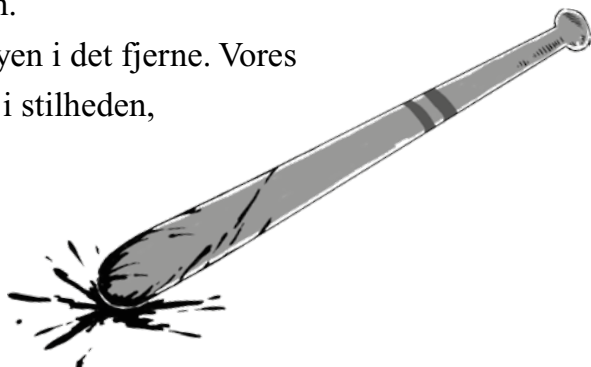
”Vi må være hurtige og forsigtige,” siger Mark, og alle tjekker deres våben en sidste gang. Jeg har to knive, en pistol og tager imod det baseballbat, som Tarik rækker mig.

De andre giver et sidste kram til deres familier. Jeg venter bare. Har kun min søster Ava tilbage, og vi siger aldrig farvel. Ava mener, at det betyder uheld.

Så giver Mark signalet. To mænd træder til, og portens hængsler knager, da de langsomt åbner den. Den er lavet af massivt jern.

Vi kan se byen i det fjerne. Vores trin lyder højt i stilheden, mens vi går.

Så snart vi når byen, spændes mine muskler. Det er her, de plejer at ligge på lur.

Jeg knuger battet i mine hænder. Vi skal helst bruge det. Pistolen er kun til nødtilfælde, for kugler er kostbare. Og så larmer de. Og larm lokker flere til.

Esra kommer hen til mig og Tarik. Hun er den eneste pige på missionen, men selvom hun er et hoved lavere end mig, så er hun næsten lige så stærk.

”For David,” siger hun, og vi støder knoerne sammen. David var min bedste ven. Han blev bidt under sidste mission.

Vi går forbi en gammel Ford, der holder stille på gaden.

Jeg savner biler, men siden vi løb tør for benzin, har de

• været ubrugelige.

Det tager næsten to timer at nå hen til hospitalet. Vi går ud og ind mellem store boligblokke. De tomme vinduer, stirrer på os som sorte øjne.

Hver en lejlighed og hvert et hus er rippet for alt af værdi. De sidste par år er vi blevet tvunget til at gå længere og længere ud for at hente ting. Vi efterlader en død zone af ingenting bag os.

”Her er alt for stille,” siger Mark, og hele gruppen stopper.

Goram-brødrene hæver deres knive. De er de eneste, jeg kender, der kan kløve zombie-hjerner med et knivkast.

Jeg ser på Tarik. Han kigger op mod himlen, og jeg følger hans blik. Hvor er fuglene henne? De plejer at sende hæse skrig gennem gaderne.

Stilhed er aldrig godt. Det betyder, at de er nær.

Kapitel 2: Bløder sort

(AVA FORTÆLLER)

Et skrig er det første, der møder mig, da jeg træder ind. Laila står bøjet over Penny og skærer dybe snit i hendes skulder og arm. Penny vrider sig i håndjernene og bider tænderne sammen inde bag mundkurven.

Jeg prøver at lukke skrigene ude. Det er altid ekstra svært, når det er Penny.

Hun er kun otte år.

Alt for ung til at skulle igennem det her.

Vi er i det, der engang var køkkenet til tivoliets største restaurant. Nu er det hospital, og dets lagerrum er blevet vores laboratorium og kontor.

Jeg går hen til David. Han ligger på en madras på et bord. Han har mørke rande under øjnene og er lænket til bordets ben med håndjern.

Dengang tivoliet blev omdannet til camp, blev der sendt en masse forsyninger. Mad, medicin, tæpper og

vand. Nu er det flere år siden, vi har hørt fra staten.

”Hvordan har du det i dag?” spørger jeg.

”Samme som i går,” siger han.

”Og sulten?” siger jeg. ”På en skala fra 1 til 10?”

”7.” Han fugter de sprukne læber.

Jeg skriver det ned. Bag mig er Pennys skrig stoppet.

Laila må være færdig med at skære.

”Okay.” Jeg tager de hvide plastikhandsker på, før jeg løfter tæppet af ham. Såret er som et sort krater på hans skulder. Blodårerne tegner sorte spindelvæv under huden.

Jeg bider mig i læben.

”Er det blevet værre?” spørger han.

”Nej, nej,” siger jeg. ”Det er ikke så slemt.”

”Jeg kan se, du lyver.”

Vi er vokset op sammen. Ham, Alo og mig holdt sammen, da vi mistede vores forældre. David kender mig bedre end nogen anden.

”Det skal nok gå,” lyver jeg.

David var jæger ligesom Alo, inden han blev bidt.

”Vi tager bare lidt ekstra i dag,” fortsætter jeg.

David nikker. Han ved, at det er den eneste løsning.
Jeg finder en skalpel og starter ved bidsåret. Skærer alt
det sorte væk.

Han bider tænderne sammen. Bedøvelse er vi løbet tør for.

Jeg ser mod såret. Det sorte blod løber ned over hans arme. Jeg tager en klud og tørrer det væk. Da det stopper med at bløde, presser jeg på hver side af såret. Presser, indtil blodet bliver rødt. Det tager lang tid i dag. Det er et dårligt tegn. Og blikket i Davids øjne fortæller mig, at han ved det.

”Hvad drømte du i nat?” siger jeg, mens jeg lægger et snit fra hans skulder til hans kraveben. Også her bløder han sort. Giften har spredt sig.

”Jeg kan ikke huske det.”

”Slet ikke?”

Han ryster på hovedet.

”Måske drømte jeg ikke.”

Jeg ser væk. Endnu et dårligt tegn.

Når drømmene stopper, betyder det, at virussen er nået hjernen.

Drømmene er det første, der forsvinder. Så smuldrer ordforrådet, og til sidst er de bare savlende monstre, der ikke tænker på andet end at sætte tænderne i menneskekød.

Han må ikke se mig græde, så jeg koncentrerer mig om såret. Skærer fra dets bund og ned mod brystet. Her bliver blodet hurtigt rødt.

Jeg tager hans hånd og mærker på hans håndled. Er lettet over, at pulsen er der endnu, selvom den er svag.

”Så er vi færdige for i dag,” siger jeg.

Han nikker bare uden ord.

Jeg går ind på laboratoriet for at gøre journalen færdig. Smider handskerne i skraldespanden. Sorgen dunker i mine årer. Jeg kan ikke længere lyve om det. Jeg ved, hvad jeg er nødt til at gøre.

